

La cea mai înaltă treaptă de mărire

7 octombrie 2008

Gili Cârstea

Raportul biblic spune că Iosafat „se ridicase la cea mai înaltă treaptă de mărire” (2 Cron 17:12).

Acesta este visul oricărui împărat, președinte sau conducător, în orice domeniu. Chiar și îngerul bisericii Laodicea se simte atras de acest înalt nivel, și nutrește speranța că el a atins acel nivel, că mai bine de atât nu se poate: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic,” deși realitatea este cu totul diferită.

Dar împăratul lui Iuda chiar ajunsese la acel înalt nivel, și este instructiv să înțelegem care au fost elementele ce au favorizat un asemenea progres.

În primul rând, Iosafat „și-a pus inima să caute pe Domnul” (2 Cron 19:3), iar această căutare l-a făcut să ia măsuri concrete: „A umblat în cele dintâi căi ale tatălui său David, și n-a căutat pe Baali; căci a alergat la Dumnezeu tatălui său, și a urmat poruncile Lui, fără să facă ce făcea Israel... Inima lui s-a întărit din ce în ce mai mult în căile Domnului, și a îndepărtat din Iuda chiar și înălțimile și idoli” (2 Cron 17:3-6).

Interesant: „Fără să facă ce făcea Israel.” Ei bine, ce făcea Israel?

Sub conducerea luminată a cuplului Ahab-Izabela, Israel alesese calea emancipării culturale și religioase. Ei doreau să scoată pe Israel din trecutul anost și anchilozat al unei religii depășite, și să-l propulseze pe scena internațională, la standardele comunității de credință. Ei au înțeles repede că educația este cheia în acest proces, și de aceea au adus din Sidon un grup numeros de tineri educați, care au devenit repede norma pentru școlile de teologie din Israel [vezi detalii aici]. Rezultatul final a fost acela că Israel a ajuns acolo unde spera cuplul regal: „Vrem să fim ca neamurile, ca familiile celorlalte țări, vrem să slujim lemnului și pietrei!”

Iosafat nu a dorit să facă „ceea ce făcea Israel,” chiar cu riscul de a fi etichetat ca învechit, fundamentalist, perfecționist; așa că și-a pus inima să caute pe Domnul. Și l-a găsit, așa cum se întâmplă totdeauna când cineva își propune cu seriozitate acest lucru.

De ce trebuia Domnul căutat? Nu era deja găsit, onorat și așezat la locul Lui, în Sfânta Sfintelor din sanctuar? Nu erau ei poporul ales, iar Domnul Dumnezeu obiectul unic al închinării?

Iosafat observa religia populară, atracția oamenilor către altarele lui Baal de pe înălțimi, și se întreba de ce se întâmplă așa. Ce așteaptă supușii lui să găsească pe înălțimi, lucru care nu poate fi găsit la Sanctuar? De ce sunt mai fascinante altarele lui Baal și stâlpii Astartei decât chivotul legământului și legea din el? Și-a dat repede seama că aceea nu era credința lui Avraam, Isaac și Iacov, ci combinația ecumenică menită să aducă pe poporul lui Dumnezeu la picioarele lui Baal.

A înțeles, de asemenea, că nu este suficient să dărâme altarele idolești de pe înălțimi, așa cum făcuseră alți precursori ai lui, dacă inima închinătorilor nu este trezită la percepția spirituală necesară deosebirii lui Iehova de Baal. A înțeles, și a luat imediat măsurile necesare: „În al treilea an al domniei lui, a însărcinat pe căpeteniile sale... să se ducă să învețe pe oameni în cetățile lui Iuda. Ei au învățat pe oameni în Iuda, având cu ei cartea legii Domnului. Au străbătut toate cetățile lui Iuda, și au învățat pe oameni în mijlocul poporului” (2 Cron 17:7-9).

În principiu, acesta este scopul fiecărei solii pe care Dumnezeu o trimite poporului Său. În fiecare generație a fost nevoie ca oamenii să fie puși în contact direct cu transcrierea caracterului lui Dumnezeu, ca ei să poată vedea clar deosebirea dintre Hristos și Baal. Dar, de cele mai multe ori, conducătorii poporului „au interceptat” solia din cer, considerând că este suficient ca ea să ajungă la ei, ocupanții de drept ai scaunului lui Moise. Poporul, incult și fluctuant, nu era capabil să aprecieze corect mesajul divin, și de aceea avea nevoie de interpreți profesioniști.

Exact așa s-a întâmplat la Minneapolis. Dumnezeu a trimis lumină, dar ea nu a fost lăsată să ajungă la popor:

„Mulți care pretind a fi în lumină sunt în întuneric, și nu știu. Ei sunt atât de înfășurați în necredință încât numesc întunericul lumină, și lumina întuneric. Ei sunt inconștienți de ceea ce critică și condamnă. În comunitățile noastre există o stare de lucruri alarmantă. Chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă, spre a vedea nevoile poporului lui Dumnezeu, ca să fie pregătită calea Domnului, au interceptat lumina trimisă de Domnul poporului Său, și au respins solia harului Său vindecător” (The EGW 1888 Materials, 338).

Iosafat și oamenii lui de încredere nu au gândit și nu au procedat astfel. Ei au înțeles că nu sunt decât niște slujitori, niște intermediari vremelnici, niște poștași obligați să transmită corect și la timp telegramele Creatorului către supușii Săi. Poporul a fost mereu obiectul final al interesului lui Dumnezeu. El nu a trimis niciodată lumină doar pentru elite, pentru favorizații sortii, pentru clasa conducătoare a societății. Totdeauna, onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, a fost implicată în desăvârșirea de caracter a poporului Său.

Manualul după care predau aceste căpetenii era „cartea legii Domnului.” Legea nu este altceva decât o transcriere fidelă a caracterului lui Dumnezeu. Cei care o cercetează ajung să-L cunoască pe Dumnezeu, și să vadă imediat contrastul dintre adevăr și eroare, dintre Hristos și Baal. Exact după acest criteriu se împarte lumea în două mari categorii:

„În lume există numai două categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului” (RH 2 oct 1891).

De unde obținem „concepția” corectă despre caracterul Tatălui și al Fiului? De acolo de unde a obținut-o și Iosafat, din Lege, copia fidelă a caracterului lui Dumnezeu. Iar noi avem avantajul zdrobitor de a fi văzut Legea venită „în trup,” adică operând în natura umană.

Prin această vastă acțiune educațională (cu totul diferită de cea aplicată de Ahab și Izabela), poporul a intrat în contact cu imaginea corectă a caracterului lui Dumnezeu, și astfel atracția pentru altarul lui Baal și „stâlpul” Astartei a dispărut ca prin farmec. Legea a devenit un zid de foc în jurul națiunii, zid care a produs groază în mijlocul popoarelor ostile din jur. Neprihănirea - s-a dovedit din nou - înalță o națiune (Prov 14:34), pe când păcatul, călcarea legii, deformarea caracterului lui Dumnezeu, este o rușine și o pricină de cădere.

Evident, acțiunea educațională a lui Iosafat nu a produs sfințenie instantanee în popor, dar a făcut ceva mult mai important. Ea a deschis ușa în fața intervenției mântuitoare a Duhului Sfânt, a alungat pe Baal din inimile închinătorilor, și a întins mantia protectoare a îndurării asupra națiunii, așa cum spunea Iona: „Cei ce se alipesc de idoli deșerti îndepărtează îndurarea de la ei.” Acum poporul se despărțea de idoli deșerti, iar îndurarea se întindea protectoare peste națiune, un zid de foc impenetrabil, susținut de credința totală în puterea protectoare a lui Dumnezeu.

Dorește îngerul bisericii Laodicea să ducă acest popor „la cea mai înaltă treaptă de mărire”? Rețeta lui Iosafat îi stă la dispoziție. Nu trebuie decât ca el însuși să-și pună inima să caute pe Domnul, să înțeleagă că El stă încă arestat în sanctuarul ceresc de necredința poporului Său - în timp ce Baal face spectacol prin comunitățile noastre - iar apoi să trimită căpeteniile peste tot prin biserica mondială, ducând poporului solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea. Când poporul ajunge să cunoască pe Domnul, să descopere caracterul Său, imediat Baal este identificat și alungat.

Aceasta este calea consacrată prin care Laodicea devine Noul Ierusalim, fiind adusă „la cea mai înaltă treaptă de mărire,” la onoarea veacurilor, aceea de a fi chemată la nuntă ca Mireasă a lui Hristos.

Deocamdată, cu durere trebuie să recunoaștem, Laodicea nu este decât o covercă într-un câmp de castraveți, visându-se palatul de cleștar din profeție (Isa 1:8). Și de n-ar fi protejat Domnul în mijlocul ei „o mică rămășiță,” împărțeam demult soarta cetăților despre care nu prea ne place să vorbim (Isa 1:9).
